

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci

žalobce: **O. R.**, narozený „X“, státní příslušnost Ukrajina,
tč. bytem PoS Bělá – Jezová, Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem,
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům,
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2019, č. j. OAM-407/ZA-ZA11-VL16-2019, E. č. „X“,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2019, č. j. OAM-407/ZA-ZA11-VL16-2019, E. č. „X“, jímž bylo ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že se žalobci podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), mezinárodní ochrana neuděluje, neboť pro vyhovění žádosti nebyly splněny zákonné předpoklady.

Žaloba

2. Žalobce nejprve namítal, že žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu nezbytném ke konkrétním okolnostem případu, přičemž napadené rozhodnutí není v souladu s veřejným zájmem, čímž podle něj žalovaný porušil § 3 a § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nezohlednil skutečnosti hovořící ve prospěch žalobce a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, čímž podle něj porušil § 50 odst. 3 a odst. 4 správního řádu, a dále porušil § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu, neboť žalobce splňuje zákonné podmínky pro přiznání mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu, splňuje zákonné podmínky pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu a v případě návratu do vlasti mu hrozí nebezpečí vážné újmy (§ 14a zákona o azylu).
3. Žalobce v žalobě konkrétně uvedl, že žalovaný jeho žádost neposoudil komplexně, nýbrž části jeho výpovědi izoloval a dovodil z nich závěry, které nijak nekorespondují s jeho komplexní výpovědí. Připomněl, že stěžejním důvodem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu je jeho strach z pronásledování ze strany jeho otce a z důvodu sexuální orientace žalobce. Doplnil, že aktuální sociální a politická situace na Ukrajině jej donutila zemi původu opustit. Připustil, že nevráživost, diskriminační jednání hraničící s pronásledováním, snaha o „lечение“ sexuální orientace, ostrakizace osob neheterosexuální orientace se nejvíce projevovaly v osobě otce žalobce, nicméně odlišná sexuální orientace není tolerována ani většinou společnosti na Ukrajině. Žalobce odkázal na ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu, který definuje, kdo je původcem pronásledování. Upozornil, že v tomto ustanovení je výslovně uvedeno, že původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba. Trval na tom, že ve správním řízení detailně popsal, že jeho otec se ho snaží trvale ovládat, rozhodovat o jeho životě, „vyléčit“ jej z jeho sexuální orientace či ho „převychovat“ směrem k heterosexualitě, uráží ho, vyhrožuje mu zabitím nebo tím, že ho přihlásí do armády, kde z něj vychovávají chlapy. Připomněl, že v roce 2015 ho jeho otec unesl. Tyto skutečnosti měl žalovaný brát v kontextu toho, že otec žalobce je nebezpečnou osobou dlouhodobě páchající trestnou činností na území Ukrajiny a osobou s konexemi na policejní složky. Matka žalobce vše nahlásila policejním orgánům, avšak ti se odmítli celou situací zabývat.
4. Žalobce trval na tom, že mu měla být udělena mezinárodní ochrana dle § 12 zákona o azylu, neboť je členem LGBT (Lesbian, Gay, Bisexual, Transgender) komunity, jako nezletilý byl soudním rozhodnutím dán do výchovy matky, se kterou pak před jeho otcem opakovaně utíkali. Ve správním řízení popsal formy psychického a fyzického nátlaku vyvíjeného jeho otcem a rovněž popsal aktuální situaci neheterosexuálních osob na Ukrajině. Kvůli útokům a ústrkům souvisejícím s jeho sexuální orientací se rozhodl zemi původu opustit. Žalovaný se odmítl zabývat možností aplikace § 12 či § 14 zákona o azylu. Otce žalobce sice uznal jako nebezpečnou osobu, ale žalobci doporučil, aby se obrátil na policejní orgány, vyhrožování, bití a únos žalobce eliminoval na strach z nastoupení vojenské služby, ostrakizaci žalobce shrnul v cíli žalobce legalizovat si pobyt v České republice a žalobcem předložené důkazní materiály odmítl pro azylovou nesouvislost. Žalobce poukazoval na to, že žalovaný nebyl schopen posoudit jednotlivé skutečnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v jejich celých souvislostech. Žalobce rovněž namítal, že žalovaný nenaplnil zásadu volného hodnocení důkazů, neboť žalobcem předložené důkazy odmítl, ačkoliv se týkají osoby žalobce a přímo ovlivňují azylový příběh, a sám si nezajistil relevantní důkazní materiál. Žalobce poukázal na Úmluvu o právním postavení uprchlíků z roku 1951, příručku UNHCR k postupům pro určování právního postavení uprchlíků a důležitost subjektivního prvku při rozhodování o opodstatněnosti obav. Doplnil, že dle dostupných zpráv o zemi původu nemají příslušníci LGBT komunity ve vztahu k problémům a útokům směrem k LGBT komunitě téměř žádnou důvěru k policejním a státním orgánům Ukrajiny. V této souvislosti žalobce odkázal na zprávu amerického ministerstva zahraničí, která hovoří o diskriminaci a obtěžování osob LGBT komunity. Žalobce považoval za nemístné výčitky, že se neobrátil na státní orgány s žádostí o pomoc, když měl zkušenost, jak státní orgány naložily se stížnostmi jeho matky. Odkázal na další zprávy o útocích na LGBT komunitu. Rovněž uvedl, že sexuální orientace a genderová identita nepatří dle ukrajinského antidiskriminačního zákona mezi zakázané důvody diskriminace. Dále podotkl, že žalovaný u posouzení důvodů pro udělení doplňkové ochrany pouze okopíroval svou argumentaci k neudělení azylu, ačkoli posuzování každého z těchto institutů je postaveno na posuzování jiných právních skutečností. Žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2011, č. j. 5 Azs 6/2011-49 a ze dne 18. 6. 2019, č. j. 8 Azs 27/2019-52, podle nichž skutečnost, že žadateli jde rovněž o legalizaci pobytu na území České republiky, neznamená, že zemi původu neopustil z azylově relevantních důvodů. Připustil, že státní orgány mu v zemi původu neodmítli pomoc, avšak žalovaný by měl zkoumat, zda by se jednalo rovněž o pomoc efektivní a účinnou, neboť poté, co policejní orgány na Ukrajině kontaktovala jeho matka, se žádného zlepšení nedočkal.

5. Vedle toho žalobce namítal, že žalovaný opomněl při posuzování bezpečnosti návratu do země původu aplikovat čl. 4 odst. 4 směrnice Rady 2011/95/EU (kvalifikační směrnice), když nepostavil na jisto, že v případě návratu žalobce do země původu nedojde k opakování prožitého pronásledování. Žalobce upozornil na zásadu „v případě pochybností ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“ a navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný v následném písemném vyjádření k žalobě popřel, že by nepřístupoval komplexně k výpovědi žalobce a jím předloženým důkazům. Výčet podkladů uvedl na straně 4 napadeného rozhodnutí, přičemž na straně 5 napadeného rozhodnutí objasnil, z jakého důvodu nepřihlédl k podkladům předloženým žalobcem. Trval na tom, že situaci žalobce nezlehčil, důkladně se zabýval obavami žalobce z chování jeho otce, přičemž v napadeném rozhodnutí nikde neuvádí, že otec žalobce není kriminálník. Pro tvrzení žalobce, že jádrem negativního chování otce je jeho sexuální orientace, a že policie odmítla řešit stížnost matky žalobce, žalovaný nenašel oporu ve správním spise. Zdůraznil, že žalobcem nebyla jeho sexuální orientace ve správním řízení označena jako původce všech problémů. Dále uvedl, že nebylo jeho povinností v napadeném rozhodnutí citovat zprávy věnující se LGBT osob na Ukrajině. Absence přímých citací totiž neznamená, že zpráva či informace z ní nebyly použity. Doplnil, že na straně 7 napadeného rozhodnutí se vyjádřil k sexuální orientaci žalobce. K udělení humanitárního azylu a doplňkové ochrany žalovaný uvedl, že pro jejich udělení měl žalobce nejprve vyčerpat možnost ochrany a nápravy, které mu nabízí země původu. Doplnil, že Ukrajina je Českou republikou

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

až na Doněckou a Luhanskou oblast považována za bezpečnou zemi původu, přičemž domněnka žalobce, že jeho otec policisty podplatí či jinak zmanipuluje, nezakládá skutečnost vyčerpání možnosti nápravy ze strany ukrajinských státních orgánů. Závěrem uvedl, že napadené rozhodnutí netrpí žalobcem uváděnými vadami, bylo vydáno v souladu s legislativou, přičemž se podrobně a adekvátně zabýval azylovým příběhem žalobce. S ohledem na výše uvedené proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného a doplnění žaloby

7. V replice žalobce setrval na tvrzeních obsažených v žalobě. Dále uvedl, že žalovaný ve vyjádření nerozporuje výkladová stanoviska jednotlivých právních pramenů uvedených v žalobě. Trval na tom, že žalovaný jednotlivé části výpovědi žalobce od sebe izoloval, dal je do nesprávného kontextu, nevnímal výpověď žalobce komplexně a totéž učinil i ve vyjádření k žalobě. Žalobce zaslal soudu informaci o svém přemístění z Integrovaného střediska Předlice do Pobytového střediska MV ČR v Bělé – Jezové, k němuž došlo z bezpečnostních důvodů. Na základě komunikace se svým bývalým partnerem G. N. zjistil, že otec žalobce kontaktoval rodiče G. a pohrůzkami z nich chtěl zjistit informaci o současném bydlišti žalobce. G. byl donucen mu adresu žalobce sdělit a následně raději se žalobcem ukončil veškerý kontakt. Matka žalobce ho rovněž vyzvala, aby s ní nekomunikoval. Dne 3. 2. 2020 kontaktovala žalobce osoba z neznámého telefonního čísla, která žalobci vyhrožovala: „Poslouchej, blbče, myslíš, že nevím, kde jsi? Pamatuješ, co jsem ti řekl, že se stane v případě, že by ses pokusil utéct? Zlomím ti nohy.“ Jednalo se o otce žalobce. Zopakoval, že byl otcem opakovaně bit, bylo mu vyhrožováno a byl jím v minulosti unesen. Matka žalobce se v dané věci obrátila na policejní orgány. Otec žalobce aktivně pátrá po žalobci a pokračuje ve vyhrožování. Trval na tom, že v zemi původu byl vystaven pronásledování tak, jak jej chápe česká legislativa, přičemž otec žalobce v pronásledování i nadále pokračuje. Žalobce požadoval, aby soud postavil najisto, že v případě uvedených incidentů se jednalo o pronásledování a závažné porušení lidských práv ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu. Trval na tom, že již během pohovoru ze dne 2. 5. 2019 poukázal na to, že stát ho v jeho případě není schopen ochránit před jednáním jeho otce, neboť policie je na Ukrajině zkorumpovaná a propojená s kriminálními strukturami. Žalobce soudu zaslal další články týkající se korupce kriminální policie na Ukrajině. Připomněl, že jeho otec je významnou postavou ukrajinského podsvětí, což se žalobce snažil prokázat, avšak žalovaný se jím předloženými podklady odmítl zabývat. Žalobce nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, porušil zásadu volného hodnocení důkazů a porušil povinnost vnímat předložené důkazní materiály ve všech souvislostech.
8. Žalobce byl přesvědčen, že z napadeného rozhodnutí musí být patrné, jakými myšlenkovými procesy se žalovaný řídil, jaké pohnutky jej vedly k závěrečnému výsledku a o jaký důkazní materiál opírá své rozhodnutí. V situaci, kdy žadatel o udělení mezinárodní ochrany uvádí skutečnosti podřaditelné pod taxativní výčet důvodů pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu, pak je třeba uváděné skutečnosti konfrontovat se zjištěnými týkajícími se politického prostředí v zemi původu žalobce, tedy o LGBT komunitě. Této povinnosti však žalovaný nedostál. Vzhledem k tomu, že žalovaný své závěry o nashromážděné zprávy neopřel, stalo se napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Žalobce zaslal soudu Analýzu postavení LGBT osob na Ukrajině, kterou navrhl provést jako důkaz v řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

9. V doplnění žaloby žalobce uvedl, že během pobytu ve středisku Bělá – Jezová se spolu s ostatními žadateli o mezinárodní ochranu účastnil aktivity SUZ MV šije roušky. Během této činnosti byly pracovníky Bělé – Jezové pořízeny fotografie, které byly na stránkách Správy uprchlických zařízení MV ČR zveřejněny. Ke zveřejnění fotografií, na nichž byl zachycen, nedal souhlas, požadoval stažení těchto fotografií, ale než tak bylo u některých fotografií učiněno, byly hojně sdíleny uživateli sociálních sítí. V této souvislosti žalobce připomněl, že z důvodu pronásledování jeho otcem, který zjistil místo jeho pobytu, byl již nucen opustit Integrovaný azylové středisko v Předlicích a přestěhovat se do Pobytového střediska Bělá – Jezová. Zveřejněním fotografií s jeho osobou, tak došlo k riziku, že se fotografie dostaly i do země původu žalobce, a tedy k jeho otci. Trval na tom, že došlo k vážnému porušení jeho soukromí, které zvýšilo riziko ohrožení jeho bezpečnosti s tím, že strany státního orgánu došlo k porušení § 19 odst. 1, 2 zákona o azylu. Žalobce požadoval, aby soud k těmto skutečnostem a jejich reflektování v přezkumném řízení přihlédl a udělil žalobci mezinárodní ochranu. Jiné řešení totiž žalobci ochranu nezaručí. Žalobce odkázal na rozsudek Soudního dvora Evropské unie v případě Torubarov (č. C-556/17) a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 3 Azs 75/2014-27, který se zabýval pochybením policie, která za účelem získání informací o žadateli poskytl údaje o jeho osobě státním orgánům domovského státu žadatele.

Ústní jednání soudu

10. Zástupce žalobce při jednání soudu přednesl žalobu shodně jako v písemném vyhotovení žaloby ve znění repliky a doplnění žaloby. Dále zdůraznil, že žalobce od samého začátku deklaroval strach z pronásledování z důvodu své sexuální orientace ze strany otce a poukazoval na nevraživost veřejnosti vůči LGBT komunitě. Zdůraznil, že nesnášenlivost otce vůči němu z důvodu sexuální orientace a jednání jeho otce, kdy jej bil, unesl, pátrá po něm, vyhrožuje žalobci smrtí, naplňuje dle žalobce definici pronásledování. Trval na tom, že vztah společnosti na Ukrajině a její nevraživost vůči LGBT komunitě dostatečně sám v rámci správního řízení doložil. Zdůraznil rovněž, že otec žalobce je nebezpečnou osobou z kriminálního prostředí s kontakty na policejní složky. Trval na tom, že žalovaný nesprávně vyhodnotil skutkový stav, když pronásledování žalobce ze strany otce izoloval od posouzení ve vztahu k sexuální orientaci žalobce a jednání otce žalobce nepovažoval za pronásledování. Poukázal rovněž na to, že předložené důkazní materiály nebyly správním orgánem vyhodnoceny s tím, že články týkající se kriminálního jednání otce žalobce neobsahují azylově relevantní skutečnosti. V důsledku nevyhodnocení důkazního materiálu došlo k porušení práv žalobce. Zástupce žalobce zdůraznil, že pronásledování a postavení pronásledovaného je jiné v prostředí nesnášenlivosti vůči jeho sexuální orientaci a za situace, kdy pronásledující soukromá osoba má značnou sílu a společenský vliv a nejasné kontakty v policejních složkách. Zástupce žalobce zdůraznil, že příslušnost k LGBT komunitě žalobce deklaroval již při poskytnutí údajů k žádosti o azyl dne 2. 5. 2019. Postavení LGBT komunity nastiňoval žalobce následně i ve své výpovědi, kde uvedl, že jej otec plně ovládá, ovládá i jeho život, donutí jej nastoupit na vojenskou službu, kde z něj udělají chlapa. Zástupce žalobce zdůraznil, že žalovaný neprokázal, že by k uvedeným praktikám žalobce nebyl vystaven, a nemohl ani vyloučit, že by k nim nedocházelo v případě návratu žalobce do země původu. Ve vztahu k otázce uplatnění ochrany ze strany správních orgánů země původu žalobce zdůraznil, že žalobce předložil řadu článků dokládajících napojení otce na policii a státní orgány. O tomto napojení tedy nemůže být pochyb. Dále poznamenal, že došlo k porušení § 19 odst. 2 zákona o azylu, když ze strany správních orgánů došlo ke zveřejnění fotografie žalobce bez jeho Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

výslovného souhlasu, když z těchto fotografií je patrné, že žalobce je žadatelem o azyl a kde se nachází.

11. Samotný žalobce k věci dále uvedl, že se obává, že v případě, že se vrátí na Ukrajinu, nejspíše zemře. Otec je nelidský a nemá soucit. Kdysi žalobce unesl od matky a nekonečně jej bil, ponižoval a vysmíval se mu, jako by ani nebyl člověkem. Kvůli jeho kontaktům na policii nemá žalobce žádnou možnost zákonným způsobem v zemi původu uplatnit svá práva. Jednání otce znemožňuje žalobci žít v jeho rodné zemi. Poukázal rovněž na náboženské sklony otce, který jej nutí modlit se k bohu kvůli tomu, jaký je hříšník, a kvůli tomu, že odmítá korupci.
12. Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání soudu odkázal na písemné vyjádření k podané žalobě. Ponechal na úvaze soudu, aby posoudil, do jaké míry se žalovaný dopustil nezákonnosti. Zdůraznil, že veškeré námitky žalobce byly v rámci správního řízení dostatečně zhodnoceny a správní orgán dospěl k závěru, že tvrzení žalobce nepostačují k udělení mezinárodní ochrany. Zdůraznil, že v rámci azylového řízení musí svá tvrzení prokazovat žadatel o mezinárodní ochranu. Správní orgán následně posoudí, zda byly splněny podmínky pro přiznání mezinárodní ochrany. Pověřený pracovník žalovaného připustil, že chování otce může být pro žalobce ponižující a jde jistě o lidské selhání otce žalobce, ovšem zdůraznil, že zákonnost jednání každé země střeží vnitrostátní orgány a není možné, aby jej zastupoval státní orgán z jiné země. Pověřený pracovník uvedl, že ponechává na posouzení soudu, zda žalobce využil veškeré možnosti své ochrany, které mu právní řád země původu umožňoval. Možnosti, které žalobce měl, nastínil správní orgán ve zprávách o zemi původu. Dále uvedl, že se žalobce mylí, že v případě neúspěšné žádosti o azyl bude muset opustit Českou republiku.

Posouzení věci soudem

13. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
14. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná.
15. Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 26. 4. 2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. V poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce dne 2. 5. 2019 uvedl, že ukrajinské i ruské státní příslušnosti, národností Ukrajinec, dorozumí se ukrajinsky a rusky, je bez vyznání, nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl politicky aktivní, je svobodný, do České republiky přicestoval letecky přes Varšavu, zdravotní stav je dobrý, ale má problémy s krevním tlakem, užívá pravidelně léky. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

že utíká před svým otcem, který ho pronásleduje. Jeho otec je nebezpečný člověk, pašerák cigaret a alkoholu z Moldavska, jak dokládají některé internetové články. Otec ho uráží, bije a snaží se ho vyléčit z homosexuality. V protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 2. 5. 2019 žalobce doplnil, že na Ukrajině žil v Oděské oblasti ve vesnici G. Středoškolské vzdělání v oboru zubní technik nedokončil, neboť odjel z vlasti do České republiky. Na Ukrajině žije jeho otec, matka, babička, dědečkové, bratr a sestra. Vycestování z vlasti proběhlo bez problémů. Se státní správou, policií, soudy ani armádou ve své vlasti problémy neměl. Do České republiky přijel za účelem získání azylu, aby se zbavil pronásledování ze strany svého otce. Zvolil Českou republiku, neboť je to stát vzdálený od Ukrajiny, v němž není draho. Odjezd ze země původu musel naplánovat urychleně, neboť otec mu vyhrožoval, že po dokončení střední školy ho vezme do Ruska. Podle otce je nikdo, a proto nemůže o sobě rozhodovat. To, co otec řekne, to platí. Otec sobě i jemu zaplatil ruské občanství. Žalobce musel složit slib věrnosti Rusku. Otec z něj chce udělat chlapa, a proto chce, aby šel po ukončení školy sloužit k ruskému námořnictvu, jinak ho zabije. Nechce, aby mu otec kontroloval život, ale on mu vybere manželku, řekne mu, kolik má mít dětí, je to nemocný člověk. Otec se živí jako pašerák, cigaret a alkoholu, ale vyšetřování jeho nelegální činnosti bylo uzavřeno, otci nic neprokázali. Na Ukrajině je možné, že si bohatí lidé dělají, co chtějí. Na policii se obrátit nemůže, policie je zkorumpovaná a koupena úplatky. Matka se na policii obrátila v roce 2015, když měla s jeho otcem problémy, ale státní orgány v dané věci nic neučinily. Otec žalobce všude ho najde. V případě návratu do země původu mu hrozí, že ho otec zbije. V České republice by rád zůstal a pracoval.

16. Ze spisového materiálu rovněž vyplynulo, že žalobce předložil fotografii pasu otce, rozvodový list rodičů, soudní rozhodnutí o tom, že po rozvodu rodičů byl přidělen do péče matky, články z internetu o pašeráctví jeho otce, oznámení o únosu žalobce z roku 2015, oznámení jeho matky policii, o tom, že do auta otce nastoupil dobrovolně, které ji však otec donutil napsat. Doplnil, že před otcem s matkou utíkali. Dále předložil několik článků v ukrajinském jazyce a fotografie.
17. Žalovaný si před rozhodnutím ve věci obstaral informaci OAMP o politické a bezpečnostní situaci, mezinárodní smlouvách o lidských právech a základních svobodách, vojenské službě a o vnitřně přesídlených osobách ve vztahu k Ukrajině, ze dne 25. 4. 2019, informaci OAMP o sexuálních menšinách ze dne 23. 5. 2018, informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky o Ukrajině ze dne 16. 5. 2018, č. j. 110372/2018-LPTP o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu a po dlouhodobém pobytu v zahraničí po návratu do vlasti, a informaci Ministerstva zahraničních věcí zabývající se politickou situací na Ukrajině ze dne 1. 8. 2014, č. j. 110105/2014-LPTP.
18. Podle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu platí, že *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.*
19. V ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu je zakotveno, že *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

20. V ustanovení § 14 zákona o azylu je zakotveno, že *pokud v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu dle ustanovení § 12, tak lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
21. Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu *se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního bydliště, by mu brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
22. Podle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu *se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
23. Z jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zaměřil na tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaný své závěry neopřel o nashromážděné podklady. Soud prostudoval odůvodnění napadeného rozhodnutí a vytýkané nedostatky neshledal. Výčet nashromážděných podkladů je uveden na straně 4 napadeného rozhodnutí, přičemž následně se žalovaný zabýval jednotlivými předpoklady udělení mezinárodní ochrany. Skutečnost, že žalovaný k jednotlivým předpokladům udělení mezinárodní ochrany neuvedl konkrétní podklad, ze kterého vycházel, nezakládá vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, které podklady měl žalovaný pro rozhodnutí nashromážděné (a z nichž rovněž vycházel), jakož i proč u žalobce nezjistil žádný azylově relevantní důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Toto odůvodnění považuje soud za dostatečné a naprosto určité. Sexuální orientaci žalobce se žalovaný věnoval na stranách 7 až 8 napadeného rozhodnutí, kde podrobně a zcela individuálně popsal situaci žalobce, zabýval se i její nebezpečností, přičemž poukázal na skutečnost, že ve správním řízení žalobce pouze uvedl, že je homosexuál, což jeho otec považuje za nemoc. Žalobce však konkrétně nepopsal svůj život na Ukrajině ve vztahu ke své sexuální orientaci, že s někým udržoval partnerský vztah nebo žil ve společné domácnosti či že z důvodu své sexuální orientace měl na Ukrajině potíže nebo byl pronásledován. Žalobce se ve správním řízení spokojil pouze s obecným konstatováním, že je homosexuál, a dále se ke své sexuální orientaci nevydržoval, přičemž blíže své potíže popsal až v podané žalobě. Za této situace se žalovaný vypořádal s tvrzením žalobce zcela adekvátním způsobem. V tomto kontextu proto zdejší soud vyhodnotil napadené rozhodnutí jako přezkoumatelné.
24. Soud dále poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostál, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč nemohl žalobci vyhovět. Soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, tedy je přezkoumatelné. Podle názoru soudu žalobce spíše než s rozsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí nesouhlasí s jednotlivými závěry žalovaného, což ovšem není otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nýbrž otázkou jeho zákonnosti a věcné správnosti, která bude posouzena v další části odůvodnění tohoto rozsudku.

25. Soud se dále zabýval námitkou, jež má dle žalobce spočívat zejména ve skutečnosti, že žalovaný dostatečně nezjistil skutečný stav věci. Jak vyplynulo z předloženého správního spisu a napadeného rozhodnutí, žalovaný v rámci své úvahy vycházel zejména z informací poskytnutých žalobcem v samotné žádosti o udělení azylu a v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z uvedených listin je zřejmé, že žalobce o azyl požádal zejména pro legalizaci pobytu na území České republiky, aby zde mohl pracovat, a z obavy z pronásledování jeho otcem, který mu ovládá život a který považuje homosexualitu za nemoc. Žalovaný si proto mimo jiné jako podklad svého rozhodnutí vyžádal informaci OAMP o sexuálních menšinách. V napadeném rozhodnutí se pak zabýval jednotlivými předpoklady udělení mezinárodní ochrany a doplňkové ochrany dle § 12 - § 14b zákona o azylu, kdy postupným vyloučením jednotlivých zákonných důvodů dospěl k závěru, že uvedené podmínky žalobce nesplňuje.
26. Soud v rámci posuzování této námítky neposuzoval, zda žalovaný na základě zjištěného skutkového stavu správně uvážil, jestli v případě žalobce neexistují některé relevantní důvody pro udělení azylu. Zjištěný skutkový stav je však nutno posoudit jako dostatečný, neboť žalovaný si obstaral dostatek podkladů pro rozhodnutí, důkazy vyhodnotil a v napadeném rozhodnutí podrobně rozvedl, z jakých důvodů žalobci mezinárodní ochranu nepřiznal, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházel. Soud hodnotí zjištěný skutkový stav za dostatečný a z uvedeného důvodu považuje žalobcem vznesenou námitku za nedůvodnou.
27. K namítané vadě řízení, kterou žalobce spatřuje v nepřihlédnutí k předloženým podkladům na podporu jeho tvrzení, soud uvádí, že toto tvrzení žalobce se nezakládá na pravdě. Žalovaný se v rámci vyhodnocování podkladů nashromážděných pro rozhodnutí a předložených žalobcem řídil zásadou volného hodnocení důkazů. V žalobou napadeném rozhodnutí se žalovaný se všemi předloženými podklady žalobcem řádně a zevrubně vypořádal, a to konkrétně na stranách 4 až 5. Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani učiněný závěr žalovaného, že k žalobcem předloženým podkladům nakonec nepřihlížel. Žalovaný nevybočil ze zásady volného hodnocení důkazů, s předloženými podklady žalobce se solidně vypořádal a vyhodnotil je. Soud nepovažuje v postupu žalovaného pochybení, neboť správní orgán vyhodnotil předložené doklady a dospěl k závěru, že nehovoří o žádných dřívějších či budoucích problémech žalobce ve vlasti. Správní orgán však připustil, že předložené podklady potvrzují tvrzení žalobce ohledně podání žádosti o ruské občanství a o nezákonných aktivitách jeho otce, což žalobce nerozporuje. Soud z uvedeného důvodu považuje žalobcem vznesenou námitku za nedůvodnou.
28. Žalobce dle svého vyjádření v rámci pohovoru vedeného po podání žádosti o azyl spatřoval důvod pro udělení mezinárodní ochrany zejména ve skutečnosti, že mu v případě jeho návratu na Ukrajinu hrozí vyhrožování, bití a zabití ze strany jeho otce, neboť je

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

homosexuál, a otec z něj chce udělat chlapa. Otázkou udělení mezinárodní ochrany pro pronásledování z důvodu homosexuální orientace, se opakovaně zabývala judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006-52, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003-44, ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 312/2016-31).

29. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006-52, publikovaného jako č. 260/2004 Sb. NSS platí, že: *„[s]exuální orientace žadatele o azyl může být podle okolností a s ohledem na poměry v zemi původu považována za znak jeho příslušnosti k určité sociální skupině ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Újma hrozící žadateli o azyl v důsledku opatření působících psychický nátlak (§ 2 odst. 6 zákona o azylu) nemusí být obdobně závažná jako újmy spočívající v ohrožení života nebo svobody, musí však být s nimi aspoň typově srovnatelná.“* (...) Pojem „psychického nátlaku“ je nutno „poměřovat dalšími v § 2 odst. 6 zákona o azylu výslovně uvedenými azylově relevantními hrozbami, a sice „ohrožením života nebo svobody“. Újma hrozící žadateli o azyl v důsledku opatření působících psychický nátlak jistě nemusí být obdobně závažná jako újmy spočívající v ohrožení života nebo svobody, musí však být s nimi aspoň typově srovnatelná. Nepostačí tedy, půjde-li o pouhou sérii ústrků, byť v jednotlivých případech i vcelku intenzivních, pokud tyto ústrky ve svém celku nedosáhnou takové intenzity a systematickosti, že u dotčené osoby ve zcela zásadní míře snižují kvalitu prožívání a berou životní perspektivu a že v ní vyvolávají silný pocit celkové bezvýchodnosti a beznadějnosti její situace. [...] Psychický nátlak pro příslušnost k sociální skupině homosexuálů by byl azylově relevantní, pouze byl-li by přičitatelný veřejné moci ve státě původu.“ (...) Veřejné moci nelze přičítat, pokud obyvatelstvo státu či jeho významná část má o určité otázce „mravnostní povahy“ (tou je i náhled na to, zda je ze společenského hlediska přípustná homosexuální orientace) takové mínění, že se z pohledu standardů západních liberálních demokracií jeví jako netolerantní. Co by však veřejné moci bylo nutno zásadně přičítat, je, pokud by obyvatelstvu nebránila tuto netoleranci projevovat, tj. např. pokud by příslušníky homosexuálních minorit nebránila před zřetelným a bezprostředně hrozícím nebezpečím fyzického napadení, pokud by se nesnažila již proběhlá napadení, o nichž se dozvěděla, vyšetřovat a případně trestat a pokud by přiměřenými opatřeními nepředcházela projevům intolerance či je dokonce přímo nebo nepřímo rozdmýčovala.“
30. Z další judikatury Nejvyššího správního soudu pak vyplývá, že „[n]eučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice poskytnuta byla, ale neúčinně“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003-44). V této souvislosti lze odkázat rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41, či ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 49/2007-68, podle něhož: *„[s]kutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“*
31. Ze zpráv o zemi původu shromážděných žalovaným plyne, že na Ukrajině existuje dostupný mechanismus ochrany práv před jednáním, kterému byl stěžovatelem vystaven (viz informace Ministerstva zahraničních věcí ČR (č. j. 110105/2014-LPTP). Ze zpráv o zemi původu plyne, že policie poskytuje ochranu různým LGBT akcím, např. Pochodům rovnosti. Ze zprávy OAMP – sexuální menšiny ze dne 23. 5. 2018 se podává, že Ukrajina Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podnikla několik významných kroků k zlepšení ochrany a začlenění LGBT osob. Přístup bezpečnostních složek není zcela uspokojivý, nicméně vláda přijala zákon o principech prevence a boje s diskriminací. Na případné pochybení policejních orgánů, lze podat stížnost (viz informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 110105/2014-LPTP. Uvedené zprávy přitom žalobce relevantně nezpochybnil. Nelze přitom přehlédnout, že žalobce nepožádal ukrajinské orgány o pomoc před pronásledováním, resp. nevyužil všech prostředků ochrany. V souvislosti s možnostmi ochrany na území Ukrajiny lze zmínit i judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. usnesení ze dne 7. 8. 2013, č. j. 1 Azs 9/2013-36, ze kterého vyplývá, že Ukrajinu nelze považovat za zemi, ve které příslušné orgány vůbec nejsou schopny či ochotny poskytnout účinnou ochranu před pronásledováním způsobeným nestátními subjekty.

32. Pokud žalobci hrozí ze strany jeho otce pronásledování, tak podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2018, č. j. 7 Azs 219/2018-30 platí, že: „[t]akové „rodinné“ problémy lze považovat za problémy se soukromými osobami, které bez přistoupení dalších skutečností nelze považovat za důvod pro udělení azylu.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2004, č. j. 4 Azs 185/2004-43, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2016, č. j. 4 Azs 142/2016-41). Na tomto místě musí soud zdůraznit, že naprostá pasivita žalobce ve vztahu k případné ochraně jeho práv před neoprávněnými zásahy a fyzickým násilím ze strany otce s poukazem na konexe agresora nemůže překonat nenaplnění podmínky, že musí být doložena skutečnost, že státní orgány nejsou ochotné nebo schopné žalobci v zemi původu poskytnou ochranu. Žalobce se nikdy ani nepokusil dovolat se ochrany příslušných státních orgánů. Kauza řešení únosu dítěte jedním z rozvedených manželů, na kterou žalobce opakovaně poukazoval, na tomto závěru nemohla ničeho změnit. V tomto směru soud podotýká, že žalobcem předkládané články o zločinecké povaze jeho otce nemohou prokázat, že by se mu nedostalo ochrany ze strany správních orgánů v zemi původu ani nemohou odčinit naprostou pasivitu žalobce ve snaze řešit případný útlak ze strany otce v zemi původu. Proto soud dospěl k závěru, že ani ve způsobu vyhodnocení předložených dokladů ze strany žalovaného nelze spatřovat porušení právních předpisů k tíži žalobce.
33. Z právní úpravy v § 12 písm. b) a § 2 odst. 6 zákona o azylu vyplývá, že je důvodné poskytnout politický azyl pro pronásledování z důvodu příslušnosti k sociální skupině tehdy, jsou-li samotná příslušnost jedince k určité sociální skupině či důsledky z této příslušnosti zřetelně plynoucí přímým či zprostředkovaným důvodem ohrožení jeho života nebo svobody či důvodem opatření působících psychický nátlak nebo jiných obdobných jednání, pokud je provádí, podporují či trpí úřady země původu nebo pokud tato země není schopna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.
34. Újma hrozící žalobci nemusí být závažná jako újma spočívající v ohrožení života nebo svobody, musí však být s nimi typově srovnatelná. Nepostačí tedy, půjde-li o pouhou sérii ústrků, byť v jednotlivých případech i vcelku intenzivních, pokud tyto ústrky ve svém celku nedosáhnou takové intenzity a systematickosti, že u dotčené osoby ve zcela zásadní míře snižují kvalitu prožívání a berou životní perspektivu a že v ní vyvolávají silný pocit celkové bezvýchodnosti a beznadějnosti její situace. Navíc intenzita uvedených ústrků musí být „objektivní“ v tom smyslu, že by jimi byly výše uvedené negativní životní pocity působeny zpravidla i u jiných jedinců nacházejících se ve státě původu žalobce v obdobné situaci. Krajský soud k tomu doplňuje, že definice pronásledování je obsažena v časovém znění zákona o azylu aplikovatelném na tento případ v § 2 odst. 4, podle něhož je základní formou pronásledování závažné porušení lidských práv (nikoliv tedy ohrožení života nebo
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

svobody). K interpretaci tohoto pojmu je třeba se uchýlit k čl. 9 odst. 1 písm. a) kvalifikační směrnice, jehož je § 2 odst. 4 zákona o azylu transpozicí. Podle něho se za pronásledování považuje vážné porušení základních lidských práv, zejména těch, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb., dále je „Úmluva“) nelze odchýlit. Těmito právy jsou práva upravená v čl. 2, čl. 3, čl. 4 odst. 1 a čl. 7 Úmluvy, tedy právo na život, zákaz mučení, nelidského a ponižujícího zacházení, zákaz otroctví a nevolnictví a zákaz trestu bez zákona.

35. Soud v nyní posuzované věci ve shodě s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006-52 dospěl k závěru, že obtíže způsobené žalobci v důsledku jeho příslušnosti k LGBT komunitě, jimž by přiměřeně pravděpodobně čelil žalobce v případě návratu do země původu, nedosahují intenzity psychického nátlaku srovnatelného se závažným porušením základních lidských práv. Jakkoliv mohou tyto projevy netolerance a nenávisti působit určitou psychickou újmu, neboť směřují k vyloučení žalobce z rodiny a sociálního prostředí, nelze hovořit o tak negativním přijetí, že by žalobci mohlo objektivně vzít pocit životní perspektivy a představovat typově stejně intenzivní újmu jako vážné porušení základních lidských práv.
36. Dále soud zdůrazňuje, že pokud by bylo možné psychický nátlak, jemuž by byl žalobce v případě návratu do země původu vystaven, považovat za pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu, byl by azylově relevantní pouze za předpokladu, že by byl přičitatelný státu. Z politického a legislativního vývoje v zemi původu nevyplývá, že by tam veřejná moc uvedený nátlak prováděla, organizovala, podporovala či jeho provádění schvalovala. Naopak, podle informace OAMP o sexuálních menšinách ze dne 23. 5. 2018 Ukrajina zaznamenala tento legislativní vývoj: zrušení trestnosti homosexuality v roce 1991; uzákonění zákazu diskriminace v pracovněprávních vztazích v roce 2015. Nastíněný vývoj nasvědčuje tomu, že veřejná moc posouvá své vnímání homosexuality směrem ke standardům převažujícím v západních liberálních demokraciích. Veřejné moci nelze přičítat, pokud obyvatelstvo státu či jeho významná část má o určité otázce „mravnostní povahy“. Veřejné moci by však bylo nutno přičítat, pokud by obyvatelstvu nebránila tuto netoleranci projevoval, tj. např. pokud by příslušníky homosexuálních minorit nebránila před zřetelným a bezprostředně hrozícím nebezpečím fyzického napadení, pokud by se nesnažila již proběhlá napadení, o nichž se dozvěděla, vyšetřovat a případně trestat a pokud by přiměřenými opatřeními nepředcházela projevům intolerance, či je dokonce přímo nebo nepřímo rozdmýčovala. Jak soud uvedl výše, tato nastíněná situace na Ukrajině nepanuje. Veškeré obavy žalobce se soustředí výhradně k osobě jeho otce. Navíc nelze přehlédnout, že sám žalobce pomoc ukrajinských orgánů ani nevyhledal.
37. K námitce žalobce ohledně neudělení azylu podle § 12 písm. a) a § 12 písm. b) zákona o azylu soud uvádí, že v daném případě žalobce sice uvedl relevantní skutečnosti, které by nasvědčovaly závěru, že byl příslušníkem určité sociální skupiny, nicméně jak žalovaný správně vyhodnotil, ústrky žalobce nedosahovaly takové újmy, aby je bylo možné považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, a tedy je nebylo možné považovat za důvod udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí na stranách 5 až 8 podrobně zabýval důvody, pro které žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 zákona o azylu neudělil. Žalobce sice v žalobě uvedl, že mezinárodní ochrana mu měla být udělena z důvodu jeho sexuální orientace, nicméně v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 5. 2. 2019 pouze uvedl, že je homosexuál a důvod pro udělení azylu spatřoval v nevhodném chování jeho otce, který homosexualitu považuje za nemoc. Lze tak přisvědčit názoru žalovaného, když odůvodněný strach z pronásledování Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pro sexuální orientaci u žalobce neshledal. Soud zdůrazňuje, že žalobce sám v rámci správního řízení ani žádné takové obavy ze strany státních orgánů či veřejnosti neuváděl.

38. S ohledem na uvedené neshledal soud obavu žalobce, kterou uvedl až v samotné žalobě jako důvodnou. Dle soudu tyto tvrzení žalobce nemohly založit důvod pro přiznání mezinárodní ochrany.
39. Ve vztahu k ustanovení § 14 zákona o azylu, které upravuje tzv. humanitární azyl, který žalobci nebyl rovněž udělen, soud uvádí, že se jedná o výjimečný institut, neboť připadá v úvahu pouze tehdy, jestliže není zjištěn důvod pro udělení azylu podle výše citovaného ustanovení § 12, a to výlučně v případě hodného zvláštního zřetele (např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, apod.). Na udělení humanitárního azylu není právní nárok, nelze výlučně o něj podat žádost a správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení. Udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu je tedy na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to v tom směru, zda správní úvaha byla přezkoumatelným způsobem odůvodněna a nedošlo ze strany správního orgánu ke svévoli. K tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, nebo rozsudek ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalovaný správní orgán přitom v dané věci řádně zjistil a posoudil osobní situaci žalobce, situaci jeho rodinných příslušníků, i stav v jeho zemi původu, jak vyplývá z obsahu správního spisu i z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud sám z toho nedovodil důvody pro přiznání humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména když žalobce žádné skutečnosti, z nichž by žalovaný mohl shledat důvody zvláštního zřetele hodné, v průběhu správního řízení ani posléze v řízení před soudem neuvedl. K důvodům pro udělení humanitárního azylu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2010, č. j. 6 Azs 5/2010-57. V daném případě má soud za to, že správní uvážení žalovaného spočívající ve volbě neudělení humanitárního azylu nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, bylo v souladu s pravidly logického posuzování a premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním způsobem.
40. Žalobce se rovněž domníval, že mu měla být udělena doplňková ochrana. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
41. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
42. Z právě uvedeného tedy vyplývá, že doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště, přičemž za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu se považuje - mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, a za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu se považuje - vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.

43. Soud uvádí, že v daném případě žalovaný nepochybil, pokud v případě žalobce dovedl, že u žalobce nebyly splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 zákona o azylu. Je tomu tak proto, že žalobce neuvedl a ani v rámci správního řízení nevyplynuly žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že žalobci na základě nich hrozí v případě jeho návratu na Ukrajinu vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Žalovaný se rovněž v žalobou napadeném rozhodnutí pečlivě zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě jeho návratu do vlasti nebezpečí mučení či nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, přičemž dle názoru soudu žalovaný zcela správně v tomto směru uzavřel s poukazem na dostupné zprávy (včetně zdrojů) o Ukrajině, které jsou součástí správního spisu, že tomu tak v případě žalobce rozhodně není a soud se s tímto závěrem žalovaného ztotožnil. Ukrajina (vyjma Doněcké a Luhanské oblasti) byla dle podkladů založených ve správním spise označena za bezpečnou zemi původu.
44. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se zabýval i případným udělením doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 zákona o azylu pro skutečnost, zda žalobci v zemi původu nehrozí nebezpečí vážné újmy mučení či ponižující zacházení nebo trestání, anebo vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Žalovaný se podrobně zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu čl. 3 Úmluvy a dospěl k závěru, že žalobci reálné nebezpečí nehrozí, přičemž soud se s jeho závěrem v tomto směru ztotožnil i s ohledem na výše dostupné informace o panujících poměrech na Ukrajině. Dále nelze nezmínit, že z informací o zemi původu žalobce nevyplyvá, že by ukrajinskému státnímu příslušníkovi v případě podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v cizí zemi hrozilo po návratu ze zahraničí mučení, ponižující zacházení či trest. Na Ukrajině rovněž neprobíhá žádný ozbrojený konflikt mající charakter totálního konfliktu, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Konflikt na východě Ukrajiny je zakonzervovaný a dlouhodobě neměnný. Za totální konflikt je považován konflikt dosahující takové intenzity, kdy by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Z dostupných zpráv však bylo zjištěno, že taková situace na území Ukrajiny rozhodně není.
45. K případné legalizaci pobytu žalobce na území České republiky soud považuje za potřebné zdůraznit, že výčet důvodů pro udělení azylu je taxativní. Právní úpravu pobytu cizinců na území České republiky obsahuje zákon o pobytu cizinců, jehož institutů mohl a může žalobce nadále využít. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, který je dostupný na www.nssoud.cz, dovodil, že poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení k pobytu na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

upraveny zákonem o pobytu cizinců. Na tato rozhodnutí pak navazuje mj. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž je uvedeno, že: „[A]zylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“

46. S ohledem na výše uvedené lze proto dle soudu uzavřít, že se žalovaný nedopustil žádného pochybení, neboť na základě zjištěných skutečností nebyla zjištěna žádná rozhodná skutečnost, jež by odůvodňovala udělení azylu žalobci ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona o azylu. Žalovaný řádně posoudil jak osobní situaci žalobce, tak i stav v jeho zemi původu.
47. Skutečnost, že žalovaný prezentoval šití roušek na sociálních sítích, přičemž si předem nevyžádal souhlas osob na zveřejněných fotografiích je sice politováníhodná, nicméně nezakládá důvod pro udělení mezinárodní ochrany, a to zejména s přihlédnutím ke skutečnosti, že žalobce nebyl v zemi původu pronásledován státními orgány a z podkladů rozhodnutí vyplývá, že neúspěšným žadatelům o azyl v zemi původu žalobce nehrozí pronásledování po jejich návratu. Odkaz žalobce na rozsudek Soudního dvora Evropské unie nepovažuje krajský soud za případný, neboť se nezabývá udělením mezinárodní ochrany nad rámec zákonné úpravy z důvodu pochybení správního orgánu. Rovněž nemůže mít pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu vliv skutečnost, že otec žalobce se pokoušel žalobce vypátrat či mu vyhrožoval i v azylovém zařízení. Stále jde o úkony soukromé osoby, vůči kterým se žalobce v zemi původu nijak nesnažil domoci ochrany ze strany státních orgánů.
48. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze včasně uplatněných žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků § 68 odst. 3 správního řádu. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku I. zamítl.
49. Současně výrokem II. podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 25. ledna 2021

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)